

Co když jsou tyhle všechny odpornosti opravdu jen cukrovinky. Znamená to, že tetičky jsou z cukru? Je to, proč bylo ve stěně vždy sluníčko a nikdy neviděl jedinou cukrovou vatu na obloze, mrak, natož aby prašnou podlahu smáčely kapky sladkého, tolik očekávaného deště?

Tolik úsměvů.
Tolik cukroušků.
Tolik muffinků.
Tolik koblížků.

Slyšel jejich smích. Viděl jejich bezstarostné úsměvy. Anebo byly jen hrané?
Za upravenými bílými úsměvy se skrývaly zažloutlé, zkažené tesáky.
Tesáky vyceněné na něj.

Vrčely.
Drtily.
Křupaly.

Neměl rád faleš.

Bál se, bál se jich všech.

Tolikrát chtěl utéct.
Tolikrát neměl utéct.
Tolikrát utekl.

Zas ten hlas. „Nechod' nikam-“ I přes to šel. A když se vrátil, už tam nebyli.

Z jeho jemné maminky zbyly jen škrábance na těch tlustých, lepivých stěnách.
Z jeho dobrého tatínka jen nedobré zvěsti, myšlenky, co se mohlo přihodit.
Z jeho sladké sestřičky zbyly jen slané slzy.

Jeho slzy.

Mohl jsi být s nimi, nebyl jsi.
Mohl jsi zůstat, nezůstal jsi.
A teď jsou za stěnou. A ty nejsi.

Strčil palec do své pusy, cumlal ho, ohryzoval nehet. Nechutnal sladce. Nic nechutnalo sladce, nic nevonělo sladce, nic neznělo vesele.

Jen špína. Pot. Železo. Smrad.

Rodinka se postavila.

Bylo na čase – den pokročil, slunce změnilo úhel, teď se mohli postavit, a svítilo do obličeje. Příjemně prohřívalo studené vymrzlé končetiny ze stínu, oslepovalo, nic mu neuniklo.

Jen jeho obklopoval stín.

Od doby, co utekl, ho slunce nikdy znovu nehřálo.

Sledoval, jak ho jiní uctívají.

Jak roztahují paže, všichni najednou, v jakési synchronizaci, jakémsi transu, jakémsi nepsané, a přitom všem znané hře, perfektně secvičené, kterou pouze on sám neznal. Mohl ji závistivě sledovat ze svého stínu který ho chladil, utápěl, neproniknutelný a na vždy přítomný.

Opět ten hlas.

Jemný hlas maminky.	„Říkala jsem ti abys nešel. Neposlechlš. Je to tvá vina.“
Dobrý hlas tatínka.	„Šel jsi, neměl jsi se vracet.“
Sladký hlas sestřičky.	„Proč jsi mě opustil?“

Jeho oči zalily hořké, slané slzy, tekly z očí v nezadržitelných proudech,
na tváře,
na šaty,
na zem.

Byl ve svém neproniknutelném stínu.

Sám.

Zatímco sledoval jemnou maminku, dobrého tatínka a sladkou dcerku, jak se utápí v teple a záři slunce a světla, smíchu a života, bezstarostného sladkého života.

Pak... se všichni vznesli.

Všichni, všichni obyvatelé, s rukama stejně rozpaženýma, stejně usměvaví, stejně vznešení, stejně... sladcí.

Sledoval je.

Marně roztahoval ruce jako roztahovali oni, marně se snažil vstoupit do světla slunce, ať se hnul kamkoliv, vždy nad ním byl ten stín, pohlcoval ho, obklopoval.

Oni letěli.

A on ne.

Byly tu naposled.

Jemný hlas.

Dobrý hlas.

Sladký hlas.

„Mohl jsi jít s námi, kdybys neutekl.

Kdybys zůstal, tak,

jak jsme tě žádali.“

Sledoval je, dokud nezmizeli za onou tlustou, neproniknutelnou, studenou kamennou stěnou.
